

EUHARISTIJSKI GLASNIK

Poštarina plaćena u gotovu
u Dubrovniku

God. XXIII VELJAČA 1935 Broj 2

SADRŽAJ.

Odobrenjem crkvene vlasti i starješinstva Reda.
Odg. Urednik **O. T. Dr. Velnić** — Dubr. Hrvat. Tiskara zast. Gj. Ružier
— Dubrovnik —

Uredništvo i Uprava Franjevački Samostan — Dubrovnik
Pretplata Din. 15; za inozemstvo Din. 30
Ček. račun Pošt. Štedionice 4425 - Sarajevo.

MILODARI.

Cvitanović Sofija, (Igrane), Crnica Marija (Dubrovnik), Portolan Bartul (Korčula), Butković Don Ivan (Split), Bogdanović Kate (Dubrovnik), Dr Bracanović Rugjer (Dubrovnik), Vučetić Don Frane (Dubrovnik), Hladilo Nike (Dubrovnik), Šarić Danica (Daruvar), Megler Marijana (Zagreb), Cvilinder Florijan (Zagreb), Teršanski Emilija (Breza), Mihaić Kate (Baška), Tancabelić Mare (Bačka), Lukatelo Katarina (Zagreb), Barbalić Kate (Split). Sestre Milosrdnice (Prelog), Sremec Ivo (Koprivnica), Muškon Agata (Petrinja), Pavlić Ljuba (Križevci), Vlašić Jele (Dubrovnik), Kujundžić Klara (Subotica), Lovrečki Ivka (Klanjec), Mašina Mate (Preko), Sestra Korona (Zagreb), Bota Dr. Karlo (Split), Topalović Milka (Star Slivac), Hadrović Stjepan (Sarajevo), Igrc Tomo (Sarajevo), Bach Marija (Zagreb), Širola Milka (Pehlin) Cvjetko Ana (Prišlin), Popović Katarina (Nemila), Crnica Marija (Dubrovnik) i Raspor Agata (Kotor) po din. 5·-; Kovačević Gizela (Viro-vitica) din. 2·—. Bog platio svima!

Širitelji Euhar. Glasnika.

Tko nam pošalje tri nove pretplate za Euh. Glasnik, šaljemo mu na dar lijepu knjižicu: **Posljednje riječi Sv. Terezije.**

1935.

G. XXIII.

Euharistijski Glasnik

Br. 2.

Euharistijska duša.

Izvor i zadnji razlog Euharistije je božanska, pa zato neizmjerna i nedohvatna ljubav Isusova prema nama. — U svojoj ljubavi htio nam je ostaviti najviše što je mogao, i to nam je ostavio u Euharistiji.

Euharistija je po tom posljedica božje ljubavi prema nama, ali u nama ona je ujedno i uzrok naše ljubavi prema Bogu. Ljubav opet prema Bogu neodjeljiva je od ljubavi prema bližnjemu, pa je onda Euharistija izvor i naše ljubavi prema bližnjemu.

Kršćanska ljubav prema bližnjemu ne sastoji ni u naklonosti, ni u riječima već najviše u djelima. Djela duhovna i tjelesna milosrđa jesu prave oznake ljubavi prema bližnjemu.

Euharistijske će zato duše i nešto uistinu poduzeti da i u djelo provedu ovu ljubav prema bližnjemu pa i kad ona ne bi tako izričito bila naložena od samog Spasitelja.

Najveće djelo ljubavi iskazujemo bližnjemu kad raspirujemo u njemu ljubav prema Bogu, odnosno kad radimo da se i u njemu užge i rasplamti euharistijski žar. Ovaj euharistijski žar ne samo da će uroditi najljepšim duhovnim plodovima za našeg bližnjega, već će on postati izvor dalnje euharistijske djelatnosti, a pred Bogom ima tu i naše zasluge.

Euharistijske duše ne će zaboraviti ni na tjelesna djela milosrđa, a osobito kad su ona preduvjet za duhovno djelo milosrđa.

U vremenima, koja proživljavamo mnogo i premnogo ima ljudi koji potrebuju tuđe pomoći i na duši i na tijelu. Pa eto široko polje rada i prigode za sve euharistijske duše.

Sv. Pavao veli: Jedan smo hljeb, jedno tijelo mnogi; jer svi u jednom hljebu imamo zajednicu (1. Kor. 11, 17). — A taj zajednički hljeb je Euharistija. Ona je zato izvor i podloga naše ljubavi prema bližnjemu.

Budimo stoga sami prožeti euharistijskim žarom, a kao apostoli njegovi širimo ga i oko sebe. Na taj način iskazujemo na najdoličniji način ljubav prema Spasitelju, da širimo plamen kog je On donio na svijet; ispunjujemo tako potpuno zapovijed ljubavi prema bližnjemu, a sebi osjeguravamo velike zasluge pred Bogom.

IDIMO K NJEMU!

Kad je ono Isus došao u Betaniju da povrati život mrtvome Lazaru, najprije je pitao za obraćenu Mariju. Saznavši Marta želju Isusovu, pohiti k Mariji i reče joj: „Učitelj je tu i zove te!"

O, kojim zanosom, kojom ljubavlju biće ova goruća duša poletjela k nogama svog Učitelja! Ona možda dostojna mržnje s naše strane, postala je predmetom tolike nježnosti. Zar nama ne čini Isus svagdano ponavljati, preko svete vjere, mistični poziv k svom Tabernakulu: „Učitelj je tu i zove te?" Pa, sasvim tim, malo je duša koje čuju taj poziv i koje mu se odazivlju.

Idimo k njemu! On nas zove, On nas čeka. Pripravan je da sasluša naše glasove veselja, žalosti, pitanja i zahvale.

Zar nije sretna ona duša kojoj se Spasitelj objavi? Za nju nema više nesreće na zemlji, nema straha ni poteškoća.

Ona je sretna, bogata, zadovoljna. U onoj malenoj posvećenoj čestici, našla je svoje blago, upoznala je svoga Boga. On je njezina pomoć, snaga, i život njezinog života. Čega se može više bojati? Što drugo željeti?

Crkva bi za nas morala biti prava domovina i jedini naš stan. Svetohranište moralo bi biti naš centar, naše sve.

Mi, koji tako često osjećamo osamljenost, mi, koji se tužimo da ljudsko prijateljstvo ne može da zadovolji potrebe našega srca, zašto se ne obraćamo čvrsto i pouzdano Isusu u Tabernakulu, pravom i jedinom prijatelju naše duše? Zašto se držimo daleko od njega: „Dođite k meni svi koji ste bijedni i nevoljni ja ću vas utješiti".

Idimo k njemu! On ništa toliko ne želi, nego da postane našim prijateljem. Prijatelj koji će nam otvoriti riznicu svojih dobara i nepresušivi izvor milosti. Njegova prisutnost učiniće nam da breme našega života snosimo strpljivo i veselo.

fra L.

BIJELA HOSTIJA.

Bog je u meni a ja u Njemu. Ne živim više ja nego Hrist živi u meni. Ja sam pobožanstvejen po Hristu koji živi u meni.

Moje potrebe?

Ništa mi ne treba, jer imam u sebi sve bogastvo — bijelu Hostiju.

A borbe i napasti?

Neću ih se bojati. Moje srce neće uznemiriti, jer je u meni Bog, moja jakost — bijela Hostija.

— Kamo sa sumnjama, pogreškama, potištenošću?

Da strepim? nipošto! Ta u meni je iskra božanske mudrosti i sakriveno blago znanja i milosrđa — bijela Hostija.

— K slavi, pobjedi, veselju, ugodnosti, bogatstvu, uživanju — viču glasovi milijona. A uistinu kamo ovi idu?... K slavi ili poniženju?...

— Hostiji, Hostiji! U njoj je božanski život, život našega života. Idući ka Hostiji, idemo k slavi, pobjedi, veselju, bogastvu, posvećenju, a to je naša svrha. **Fr.**

POKROVITELJ DUBROVNIKA.

Kao svake tako će i ove godine Dubrovnik na najsvečaniji način proslaviti 3 veljače, blagdan svoga nebeskog zagovornika sv. Blaža, ili kako se u Dubrovniku veli sv. Vlaha.

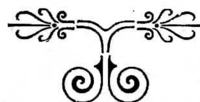
Sv. Vlaho bio je biskup u Sebasti u Maloj Aziji i umro je mučeničkom smrću 3 veljače 316. za Licinija, koji je kasnije i iza potpisa milanskog edikta odmetnuo se od Konstantina i proganjao kršćane. — Ima i drugo mijenje da je sv. Vlaho bio biskup u Sebasti u Albaniji i bio mučen za cara Dioklecijana.

Već tamo od 10 vj. sv. Vlaho bio je zaštitnik Dubrovnika kao i prijašnje dubrovačke republike. U našoj domovini povijest nijednog grada nije tako usko povezana s jednim imenom kao Dubrovnik sa sv. Vlahom; ova su dva pojma nerazdruživa. Svaki važniji čin iz prošlosti Dubrovnika urešen je imenom sv. Vlaha, kao što su još i danas svi spomenici dubrovačke prošlosti urešeni njegovim likom.

Nikakvo po tom čudo da se blagdan sv. Vlaha od pamtivijeka slavio velikim slavljem. Pa tako slavi se i danas.

Sv. Vlaho opći je zaštitnik kod bolesti grla, u koliko je za života oslobodio od očite smrti dijete, komu se je bila zaustavila u grlu riblja kost. Radi ovoga na dan sv. Vlaha vjernici se „grličaju" t. j. blagoslivljaju grlo nad dvjema blagoslovljenim svjećama, da ih Bog „po zagovoru sv. Vlaha, biskupa i mučenika očuva od bolesti grla i svakoga drugoga zla".

HRANA SIROMAHA.

Ogladnje sirota neka
Stupajuć prašnim drumom...
Nepce je suho, utroba peče,
Zavija tužno, tužno — — —,
A kruha nema da utaži glad — — —
I stupa dalje. — — — dalje — — —
I hrani svoj jad.

Na vrata kuca mrkih bogatuna
I psovkom gonjen micao se dalje
Bolestan i gladan — kruha pravde — — —

Ne može dalje. Koljeno mu kleca
Uz portal neke crkve pade;
I tu tužan odbačen od ljudi
Siromašak neki jeca, jeca, jeca — — —

Milosrdna srca vijekom straže
U bolnicu mu preniješe tijelo bolesno
Gdje jošte biju srca Samarićanina,
A jutros — eto — u rađanju sunca
Duh se njegov vinu u visine
Okrijepljen — Kruhom Pravednika.
I dok je zvono tužno sa zvonika
Brecalo,
Koljeno je njegovo pred tronom Janjeta —
Klecalo — — —

Bio je gladan, Gospode,
Kao i sirote mnoge.
I ja ću potražit — Izvor hrane siromaha
U zagrljaju Tvome — Kriste! — — —

M. J. Talajić,

KASNO ZVANJE.

Koncem mjeseca listopada umro je u Rimu 68 godišnji knez Aleksandar Wolkonsky, potomak ugledne plemićke obitelji. Rodio se je u Petrogradu gdje je svršio pravni fakultet i vojničku akademiju. Posvetio se je vojničkoj službi iz koje

je istupio kao generalštabni pukovnik i časnik carske tjelesne straže. Kad je buknuo svjetski rat bio je vojni ataše u Rimu. Iza oktobarske revolucije ostao je i nadalje u vječnom gradu baveći se znanstvenim radom. Na papinskom je istočnom institutu predavao ruski jezik i književnost.

Njegova duboka religioznost privela ga je u krilo katoličke crkve. Kao pobožan vjernik gotovo je svaki dan pristupao k stolu Gospodnjem; u svom duhovnom sjedinjenju s Bogom najednom je osjetio ljubezni Kristov poziv kojemu se nije mogao oteti. I on u svojoj 64oj godini, prikaza nebeskom Ocu prvu nekrvnu žrtvu.

Svim marom svoje velike slavenske duše brinuo se za svoju supatničku braću; pomagao im u nevoljama dnevnog života, a ujedno im je svojim primjerom pokazivao put koji vodi do spasenja i duhovne veličine. Kao uzor svećenik bio je vjeran katoličkoj crkvi i ruskim djedovskim običajima.

Uistinu, čudesni su putevi Tvoji, o Gospode! **M. B.**

U PREDVEČERJE.

U sumraku male sobe sjedim,
I daleko kroz prozore gledam,
Gdje vitki toranj crkve se diže,
A u crkvi pred Tvojim oltarom
Gori svjetlo sve to tiše.... tiše.
Isus nas tu čeka i zove:
Dođite k meni, utješiću ovce ja svoje.
Daću Vam obilje blagoslova Svoga,
Učiniću vječno Vas sretne.
Da uživate, kraj mene u Nebo gore,
I slušate Serafine i Anđele Moje
Kako krasno, skladno pjesmice poje.

Žimbrek.

Širitelji Euhar. Glasnika.

Tko nam pošalje tri nove pretplate za Euh. Glasnik, šaljemo mu na dar lijepu knjižicu: **Posljednje riječi sv. Terizije.**

POSPANE RUŽE.

Imao sam krasan perivoj, i bio je prepun šarolikog cvijeća. Cvijeće je raslo i mirisalo... Najsretniji sam bio sa ružama. One bijele, crvene i žute ruže, ah, što su krasile moj perivoj! Bilo je tu raznog cvijeća, no, mene su najviše zanosile ruže.

I ljudi su dolazili gledati moj perivoj i divili se njegovoj ljepoti, a ja sam bio ponosan, jer sam ga svojim trudom tako šaroliko naresio...

I dani su prolazili i mjeseci su prolazili, a perivoj je još bujao... Jednog dana došao je na vrata mojeg perivoja neki siromašni čovjek i zamolio me da mu dadem po jednu mladicu

onih plemenitih ruža. — Onako nevoljan i zapušten pa će se još kititi mojim ružama? O ne! Plemenite su ruže samo za plemenite ljude! I nisam mu dao!...

Sutra sam opet došao u perivoj. Sve je cvjetalo, sve je mirisalo, a ja sam ipak ostao razočaran! Sve su se moje rascvjetale ruže zatvorile i sve su se nekud tužno objesile... zaspale...! Ja sam ih zalijevao, ali se ne bude. I moj je perivoj izgubio ljepotu, ljudi mu se nisu više divili...

Opet jednog dana došao onaj siromašak i opet me zamolio da mu dadem po jednu mladicu. Sjetio sam se onog dana kad sam ga odbio, a moje su ruže onaj dan zaspale. I dao sam mu danas po dvije mladice, a moje se ruže u tili čas probudiše. Ja sam plakao od ganuća i ogrlio prosjaka a on mi na polasku sav razdragan šapne: Ljubav se pokazuje na djelu! Ljubav ne vrijedi bez žrtve! Ljubav je jedino onda velika, kad gazeći preko svojeg samoljublja, trga mladice i daje ih drugomu!...

F. P. Ivanov

IZ EUHARISTIJSKE LITURGIJE.

Nastavak 29. — **Tumačenje sv. mise.** — Iza kako je svećenik pozvao vjernike na molitvu sa *Molite se braćo* (Orate fratres) okrene se k oltaru i više se ne obraća k vjernicima dok ne svrši žrtva, t. j. do iza pričesti.

Sad moli molitvu, koja se zove tajna (sekreta). Ta molitva odgovara skupnoj molitvi (kolekti), što se je molila ispred poslanice. Na velike svečanosti samo je jedna tajna molitva inače ih biva po više.

Ova se molitva zove *tajna* jer se moli pred samim vjernicima, iza kako su katekumeni već ostavili crkvu. Zove se *tajna,* jer se opet i moli tihim, tajnim glasom.

U ovoj molitvi moli se redovito Boga, da se dostoji milostivo pogledati na darove na oltaru.

* * *

Praktična napomena. Kako smo već vidjeli u staro su vrijeme vjernici donašali svoje darove na oltar, i od toga maleni se je dio uzimao za euharistijske prilike, a ostalo bilo je za uzdržavanje svećenika, crkve i siromaha. Misa se je prikazivala za one koji su donašali darove na oltar. Vremenom prevladao je običaj da se u novcu prinosi dar i to već prije, i tako se osjegura misnu nakanu. Ono što se daje za misu nije dakako plaća već doprinos za uzdržavanje svećenika a i crkve. Posve je zato neispravno govoriti o plaćanju mise kao što je i pitati: koliko stoji misa.

Papa Benedikt XV. upozorio je vjernike neka za sebe dadu čitati sv. mise za života rađe nego iza smrti. Misom se brišu vremenite kazne, pa je bolje za nas, da nas sv. mise sačuvaju od čistilišta nego da nas kašnje vuku iz čistilišta, a osim toga više nam sv. misa koristi za života nego iza smrti. Istina je, da je jedna misa dovoljna usljed neizmjernih Isusovih zasluga da isprazni cijelo čistilište, ali njezini učinci prema nama jesu ograničeni, t. j. toliko nam se primjenjuje plodova mise koliko smo zaslužili da nam se primjeni. Tako da jedna misa nekome može više koristiti nego drugomu stotina. Za to crkva preporučuje bilo za mrtve bilo za žive po mogućnosti više sv. misa.

Kad već govorimo o predmetu, napominjemo da nije toliko uputno ostavljati zakladne mise ili legate. To biva kada se ostavi neka glavnica pa da se od njene dobiti svake godine govori po jednu ili više misa. Uvjek je bolje i sjegurnije za dušu ostaviti da se odmah iza smrti, ako se već ne učini za života, izreče, n. pr. 50-60-100 misa nego čekati 50-60-100 godina da se te mise izreku; a opet uvijek je glavnica u pogibli da bez ičije izravne krivnje propadne i onda uopće i nema više sv. misa.

* * *

Prefacija ili predslavlje kako to i sam naziv kazuje je uvod u najbitniji čin mise. Ona je veličanstvena pjesma hvale Bogu. Podsjeća na psalme Staroga Zavjeta jer se je u glavnom i razvila iz psalama, što su se pjevali prigodom židovske vazmene večere.

Prefacija se sastoji iz tri djela: od uvoda, obrazloženja i slavljenja.

* * *

U uvodu svećenik i vjernici bodre se uzajamno na pobožnost. Čim je svećenik svršio zadnju tajnu molitvu zaključuje ju sa:

Po sve vijeke vijekova. — Ove riječi izgovara glasnije ili kad svečane mise pjeva.

Poslužnik ili pjevači odgovaraju: *Amen,* t. j. neka tako bude. Sa: *Gospod s vama* — svećenik pozdravlja vjernike, a ovi mu odvraćaju sa: *I s duhom Tvojim.*

Na to diže svećenik raširene ruke u vis u znak duševnoga zanosa i govori: *Gore srca* — t. j. uzdignite srca gore prema Bogu. Puk zanosno odgovara: *Imamo kod Gospoda* t. j. naša su srca već uzdignuta k Bogu.

Svećenik nato sklaplja ruke i malo prigiblje glavu govoreći: *Hvalu uzdajmo Gospodu Bogu našemu.*

Puk to potvrđuje i odgovara: *Dostojno je i pravedno.*

* * *

Obrazloženje (prefacije). Svećenik ponovno raširuje ruke i nabraja razloge zašto je dostojno i pravedno, da slavimo i hvalimo Boga. — U blagdane, koji imaju i vlastitu prefaciju, nabrajaju se i posebni razlozi u vezi sa dotičnim blagdanom, radi kojih imamo hvaliti i slaviti Boga.

Kao primjer navodimo uskrsnu prefaciju: *U istinu dostojno i pravedno jest, pravo i spasonosno, da u svako doba, ali*

osobito na današnji dan svečanije propovijedamo Tebe Gospode, kada bi žrtvovano vazmeno naše janje — Krist; jer on je pravi jaganjac, koji uze grijehe svijeta, koji smrt našu svojom smrću uništi i život uskrsnućem obnovi. I toga radi s anđelima i arhanđelima, s prijestoljima i gospodstvima, te sa svom silom nebeske vojske, pjevamo pjesmu slavi Tvojoj bez prestanka govoreći.

* * *

U slavljenju svećenik hvali Boga sa: *Svet, Svet, Svet, Gospod Bog Sabaot. Puna su nebesa i zemlja slave Tvoje. Hosana na visini! — Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje. Hosana na visini!* — Prvi dio ovog slavospjeva uzet je iz proroka Izaije (6, 3) a drugi iz evanđelja (Mt. 21, 9. i Mk 11, 10) prema riječima, kojima je židovski narod pozdravljao Isusa kao Mesiju prigodom svečanog ulaza u Jeruzalem.

Boga se pozdravlja nazivom *Sabaot* što znači doslovno *Bog vojska,* ali dakako nema se razumjeti Bog napose vojnika ili četa već to znači: Bog cijele vasione, svega stvorenoga, što je sve u potpunom redu i harmoniji 'kao što je i jedna dobro uređena vojska.

Bilo je a i ima ih koji u svom neznanju opravdavaju rat izrazom: *Bog vojska,* kao da bi Bog ovim svojim nazivom odobravao militarizam, što je dakako posve krivo kako je gore istaknuto. — Usput napomenimo i ovo: Neprijatelji kat. Crkve a osobito socijalisti predbacuju kat. Crkvi da je ona za rat jer da i oružje blagoslivlje, koje ima služiti ubijanju ljudi. Nazad nekoliko godina obratio se je jedan bivši vojnički kapelan na vrhovne uprave kat. dušobrižničnog klera za vojnike u svim državama gdje takav postoji s molbom, da mu jave da li im je poznato da je koji njihov potčinjeni kat. dušobrižnik blagoslovio oružje kao takovo za prošlog svjetskog rata. Svi su odgovorili da uopće niti ne postoje crkvene molitve, kojim bi se blagoslivljalo oružje, te prema tome nitko nije ni mogao kao crkveni predstavnik da blagoslivlje oružje. Ako su se vojnici prije navale blagoslivljali pače i sa presv. Sakramentom to je bilo namijenjeno njima kao vjernicima a ne oružju kog su slučajno imali na sebi. (Linzer Quartalschrift 1932.)

* * *

U svečanim misama: *Blagoslovljen koji dolazi...* pjeva se iza pretvorbe, šlo je i zgodnije u koliko je to namijenjeno Spasitelju u Euharistiji prisutnom.

Od 11. vijeka običava se na: *Svet* dati vjernicima znak sa zvončićem da se saberu i priprave na veliki čin, kojemu će doskora pribivati t. j. pretvorbi.

* * *

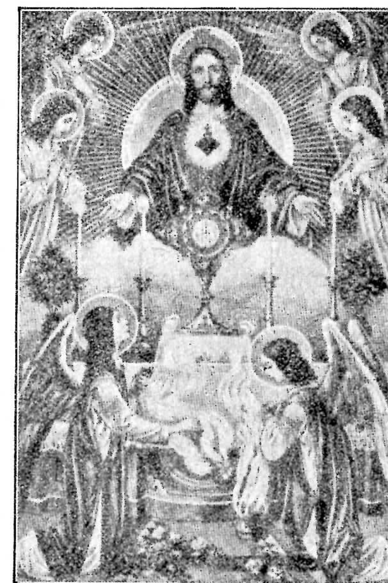
U staro vrijeme svaki je obrazac mise imao i svoju prefaciju, tako da ih Sacramentarium Leonianum (misal iz 5. vj.) sadrži 267, dok ih danas ima samo 16. Naime vremenom se je sve više skraćivao njihov broj te danas imaju svoje prefacije samo veliki blagdani te Bl. Gospa i Apostoli, papa Benedikt uveo je posebnu prefaciju za mrtvačku misu i za sv. Josipa; sadašnji papa Pijo XI. sa blagdanom Krista Kralja uveo je i posebnu prefaciju. — Redovnici imaju redovito i posebnu prefaciju na čast svoga utemeljitelja Reda.

Sa glazbenog stanovišta prefacija je nešto veličanstvenoga. Pripovjeda se o Mozartu da je više puta kazao kako bi rado dao sva svoja djela kad bi se mogao ponositi da je on složio jednu prefaciju. — *Slijedi.*

PRED TABERNAKULOM.

Kada pada suton ljubičasti
I ko veo pokriva cijeli svijet,
Volim tad pred Tabernakul pasti,
Tiho kleknut' pred Tvoj oltar svet.

Mnoge mami sada šetnja, kina,
Lažne sreće kratkotrajni sjaj...
Tko sad mari za božanskog Sina?
Tko sad traži put u lijepi raj?

Nas je malo oko Tvog oltara,
Al Ti svakom kao Sunce sjaš
Primi, Bože, srca puna žara
Kao mali, skromni darak naš!

Naša srca primi ko naknadu
Za uvrijede, što ih trpi Bog,
Blagoslovi nas u našem radu
Na sve veću slavu Oca Tvog!

K. Arcjuk

MEKSIKO.

Jamačno su već više puta čitali po raznim listovima čitatelji našega Glasnika o progonstvima u Meksiku. Ova progonstva narod meksički strpljivo podnaša i još će ih dugo po svoj prilici podnašati. Njegove se muke mogu porediti samo s onim, što ih sada podnaša ruski narod. Nasilja i bezbožnički zakoni ne samo da ne prestaju nego se sve to više umnažaju.

Kroz ova dva zadnja mjeseca moglo se je čitati po svim katoličkim novinama o novim i jačim progonstvima u Meksiku. Bezbožnici hoće na silu da katoličkom meksičkom narodu izčupaju vjeru iz srca. Ali to im ne uspjeva. Mogu zatvarati, ubijati, mučiti i proganjati, ali vleru koja je tako usko spojena s ljudskom naravi, ne mogu i neće moći izbrisati. Narod trpi, silno trpi jer nema svećenika da ga jača. Zakonom priznatih svećenika uopće i nema. Bezbožnicima je bilo najprije stalo da udare na pastire. Većina biskupa i nadbiskupa ostavila je Meksiko, a da se ne govori o svećenicima, koji su na silu morali otići. Nekoliko ih je ipak ostalo. Oni rade samo u tajnosti. I ako znadu što će od njih biti, ako padnu u ruke bezbožne vlade, ipak oni rade s velikom požrtvovnošću. Sokole svoje stado da ustraje u vjeri, djele sv. sakramente i t. d. upravo kako i u prvim vjekovima kršćanstva. Vanjski je kult sveden na najmanje. O kakvim crkvenim svečanostima i nema govora. Ali duševni se život jača. Nikada katolici Meksika nisu bili tako svijesni svoje vjere kao sada. To se vidi i iz njihovog vladanja.

U najzadnije vrijeme u pokrajini Tapachuli bile su obeščašćene dvije glasovite slike, a još više štovane od naroda kao čudotvorne. Uza sve prijetnje i molbe naroda bile su otpremljene u glavni grad kao skupocjenosti.

U Telepane pak zatvorene su dvije djevojke zato, što su u svojoj vlastitoj kući podučavale vjeronauk. S njima u zatvoru ne smije nitko da opći, pa ni sami roditelji.

Naročito se sada opaža jaki pokret kod omladine. Kad je vlada kušala da svoju moć pokaže i nad slobodnim sveučilištima, tada su svi studenti ustali jednodušno na obranu svojih prava. Pravili su štrajkove i demonstracije. Jedna su sveučilišta slala drugima svoje delegacije, koja su imala svrhu da sokole jedni druge i da ne popuste ništa od svojih prava.

Međutim masonska je vlada uložila sve svoje sile da preuredi školstvo. Samo javne socijalističke škole smiju da opstoje. Roditelji, koji ne budu slali svoju djecu u javne škole, biće kažnjeni velikom globom. Njihova neposlušnost sprečava novi bolji način socijalističkog odgoja! Naravno na ovo su se pobunili svi katolički roditelji. Uložili su sve sile protiv ovog zakona, koji bi imao da upropasti njihovu djecu.

Ovo bi bila tek slaba sjena onoga što se odigrava u Meksiku. Svjetske, židovske, novine o ovome ne pišu naravno ništa. Pače, njima tvrditi obratno, jest zanat. Misle svoja zlodjela sakrivati ali ne mogu! Upravo su pred par tjedana pisale novine o velikim demonstracijama katolika u New-Yorku pred meksičkim poslanstvom. Među demonstrantima širio se u mnogo hiljada primjeraka letak u kojem se tražilo: da američka vlada prestane pomagati Meksiko, da se pozove natrag poslanik u Meksiku J. Daniels (o kojem je inače Mnsg. Lamb rekao da je on zapravo pozadina svih ovih progona) i da najjače protestuje protiv nasilja, koja se prave nad njihovom braćom u Meksiku. Na koncu je nadodano da se svi moraju moliti za braću, koja trpe za vjeru.

Apostolski je delegat morao odavna ostaviti Meksiko. Pisao je nekoliko puta privatna pisma, koja su mu bila nezakonitim putem zapljenjena. Potom je pisao otvoreno pismo Predsjedniku republike u kojem protestuje protiv zapljenjenih mu pisama i opovrže lažne tvrdnje meksičke vlade, prema kojima bi bilo da su nezadovoljstva i djelomične pobune naroda potaknute sa crkvene strane (Sada naime i sva nedjela najgorih meksičkih razbojnika pripisuju se katolicima kao onima koji se bune protiv vlade).

Nekoliko dana iza ovoga izlazi poslanica američkog episkopata. Ona najoštrije osuđuje meksičku vladu koja tako divljački postupa s katolicima. Pozivlje američku vladu da prestane pomagati i materijalno i moralno meksičku vladu u progonima protiv katolika. Na sve ove optužbe, a i na još mnoge druge, meksička vlada ostaje nijema. Možemo vjerovati da će još dugo ovo potrajati, ali da će oni uspjeti izbrisati ono najsvetije u čovjeku to ne ćemo i ne možemo vjerovati. **P.**

NA BOKOLJU.

Zašto vrebate, o gore vrletne, goru ovu?...
Na njoj će Gospodin do vijeka prebivati.
Ps. 67, 17.

Tko je ono čudno biće, što po ovoj kršnoj gori
Kroz kamene rascjeline kao srna trči, skače,
Zaljubljenoj golubici guk posljednji kad se ori,
I po mraku noćne vile duge brazde kosom vlače,
U nevidu da se otmu zapanjenom ljudskom oku,
Dok po nebu nadmeću se i u trku i u skoku?

Tko si, da si, sjeno tajna, razveseli srce moje:
Za nebeskim vigjenjima moja duša čezne, gine,
Daj da vidim lice tvoje, daj da čujem grlo tvoje:
Kad Te vidim, kad te čujem, bit ću blažen, lišen tmine,
Grlo tvoje nečuveno kao zvono bit će jasno!
Lice Tvoje nevigjeno kao sunce bit će krasno!

Kad preda mnom krasna djeva, kao jela vita stasa,
Crne kose kao ugalj, sva se zasja poput zore;
«Blago tebi do vijeka», milo viknu iza glasa,
«Kad hram ovaj dižeš ovdje!», pa se vinu preko gore
Kao zv'iezda preko neba! Oh, da mogu, djevo, znati,
Bi li ikad u mom dvoru, tko ti bješe slatka mati!

I uzdahnuh iz dna duše, kao momče, kad mu krila
Rastu slavi, a smrt ljuta, u cvijetu prve sreće,
Pred očima gjul mu runi, trga ružu, što mu bila
Od očiju srcu draža, pa je nav'jek u grob meće,
Dok mu srce puca i jada, kao krhka lagja mala,
Kad žestoko o nju bije šum bijesnih morskih vala.

Uto s'jevnu, kao munja kad se vije po oblaku
I strijele baca suhe na vrhove gustih gora,
A gore se strašno dime i u dimu, nalik mraku
Punu ognja plamenita, strah do ljudskih gone dvora.
Da iskuša duh naroda i uplaši grješne duše,
Da ih sila ne pogine, ako hoće da se skruše.

Nenadana svjetlavina smuti brda i planine:
San im razbi, probudi ih; kao da su vatre žive.

Zaigraše bučno kolo: pune gnjeva i ljutine
Oholito prema meni ispružiše glave sive,
Kao lovac kad gudure prelijeće nalik lavu,
Bojeći se, da mu takmac ne preotme lov i slavu.

O planine vrhovite Velebita i Dinare!
O bregovi, niz Otoke! O humovi, uz Kotare!
Što bunite muklim tutnjem kroz proplanke i guštare?
Zlatne pčele, vučad mrku, žuto smilje, bukve stare?
Što pucate od zavisti? Što vrebate ovu goru?
Bog će na njoj do vijeka prebivati u svom zboru!

Bože, Bože, velik ti si! Moć se tvoja u mrak skrila!
Kakav bješe na Horebu, u Svetištu Salamona,
I sada si' uv'ek isti. Tvojih kola ima sila:
Na tisuće tisuća ih oko tvoga stoji Trona!
Kad se spustiš sa Sinaja na malenu goru ovu,
Tko će smjeti da proc'jeni ovu tvoju kuću novu?

Dok Lav Judin u Salemu tresne grivom, skupi oči,
Strah Egiptu tvrdovratu, Izraelu štit i nada,
Da razjaren sa Siona silnim skokom na pl'jen skoči,
Mač i koplje, šljem i oklop pred njim u prah mrtvo pada.
Kad tom Lavu stan i zaklon skoro gora bude ova,
Blago puku u blizini ispod svoga kućnog krova!

O Karmela cvjetne kose, gladni vršci Monserata,
Visoravni Marpingena, dole Lurda i Salete,
O ljubimci ljudskog roda, gdje nebeska sašla Vrata,
Kud uz Ružu otajstvenu Serafini često lete
Kad će na vrh saći onaj, da pokaže moć čudesa,
Cv'jet Sarona, L'jer dolina, Zvjezda mora, Sjaj nebesa?

Strašro li je mjesto ono, gdje Bog jaki sv'jetu svemu,
I ako mu glas ne čuje, sam na usne javlja svoje:
»Ja izabrah i posvetih mjesto ovo, da u njemu
Ime moje bude dov'jek, uv'jek stoji srce moje!» !
Tko oskvrni dan molitve, zanemari Božju kuću,
Na nj će gnjev svoj Bog izliti, naprtiti bol što ljuću!

O kršćanski sretni puče, koga u hlad krila svojih
Bog otaca pozva naših, zašto častiš tako malo
Ovaj divni dar Gospodnji? Stol oltara svetih tvojih

Ne resi li Kruh života? Zar te ništa nije stalo
Za dom Božji, za Hljeb jakih? Naše crkve, bile male,
I od pruća, Dvor su Božji, predostojne svake hvale!

O Bokolju, goro Božja! Blago l' tije, kad na tebi
Bog izabra mjesto za se! Šator Božji budi za nas,
I neba novi Jerusalem! Brižno čuvaj hram na sebi.
Ne priteži str'jele Božje! Zlu nikakvu ne daj na nas!
Daj od čežnje da za ovom uv'jek ginem Božjom kućom,
Dov'jek u njoj, bar u duhu, molitvom se molim vrućom!

PEROŠ don ANTE.

Bokolj je brežuljak na otoku Pašmanu. Pod njim se s burnje strane prostire selo Banj. Visok je 168 m. Naliči na bok. Sam je krš. Obrasao je sitnogoricom. Gdjegdje se vidi koji stariji bor. Ove se je godine po njemu zasadilo dosta mladih borića, osobito uz novo prabijeni put, koji vodi na vrh. Tu pred par mjeseci Banjci stadoše graditi Spomen-crkvicu, da proslave 1900 godišnjicu Otkupiteljeve Smrti. Crkvica, na krasnu vidiku, bit će posvećena Gospi od Trsata. U nju će biti smješten kip Gospe od Loreta. Dao Bog, da što prije postane Gospinim Svetištem.

KAZALIŠNA ZVIJEZDA I POKORNICA.

(Eva Lavallière)

Nastavak 2.

3. Nagli preokret

Bilo je to u lipnju 1917.

U maloj crkvici sela Chanceaux (Šansó) u francuskoj pokrajini Tureni odlična gospođa kleči i čeka da se ispovjedi pred seoskim župnikom veleč. Chasteigner (Šastenjé). Kad su svi bili gotovi stupila je i ona k ispovjednici. Dugo je trajala njezina ispovjed. — Bila je to Eva Lavallière.

Kako je ona došla iz Pariza u ovo malo i zabitno mjesto, i još na ispovijed?

Odgovor je posve jednostavan: Božja milost, koja je čekala Saula pred vratima Damaska ili Augustina u Milanu, čekala je i Evu Lavallière u malom selu Chanceaux.

Velika i glasovita glumica bila je baš završila jednu sezonu svojih uspjeha. Željna počinka otputuje iz Pariza da bi se negdje u samoći odmorila, a ujedno i pripravila na neke nove uloge. Bila je već podpisala pogodbu za jedno putovanje po Americi, koje bi joj pronjelo slavu i preko mora a koje bi opet završilo bajoslovnim novčanim dobitkom.

U društvu jedne prijateljice, Leone Delbecq (Delbek) iznajmi jednu vilu u selu Chanceaux i tu se u svibnju 1917. nastani da provede ljeto.

U toj samoći čekala je božja milost da pokuca na srce ove svjetske žene. Milost je istina i prije kucala na to srce, ali ono se nije otvaralo. Bilo je to osobito, kad je Eva Lavallière ležala na smrt bolesna u jednoj pariškoj klinici. Nekom zgodom kazala je ona već tada: „Ako imam da umrem, umrijeti ću kao kršćanka. Ja sam doduše glumica ali prije svega i kršćanka".

Iza ozdravljenja ona je na sve ovo zaboravila. Njezin dalnji život tekao je kao i prije: u grijehu i daleko od Boga.

Milost ju je božja ipak slijedila i davala joj da oćuti svu prazninu svjetskih uživanja. Ali ona se je onda podavala samo većim uživanjima, misleći da će s njima zatrpati prazninu u sebi. Posljedica je bila samo razočaranje i ćućenje još veće praznine.

Napokon božja milost ipak pobjedi. I pri tom izgleda da se je Bog poslužio jednim malim i posve priprostim događajem.

Eva Lavallière bila se je upoznala sa župnikom sela, u koliko bi ga više puta susrela na putu. U takvim prigodama zaustavio bi se stari župnik da izmjeni nekoliko riječi o najobičnijim stvarima s njome. — Jednoga dana ona svrati govor na spiritizam.

— Dakle Vi svakako vjerujete u đavla? — reče župnik, ali pazite da li Vi nijeste već i u njegovoj vlasti!

Ona ostane kao zabezeknuta na te riječi, a stari se župnik naprosto udalji. Ove riječi kao grom pogodile su njezinu dušu. Nijesu joj davale više mira. Naveče nije o ničem govorila više sa svojom prijateljicom Leonom nego o riječima staroga župnika. U razgovoru pitala je Leonu, da li ona vjeruje u Boga ili, da li ćuti potrebu da se Bogu približi. Ova joj prizna da nije još obavila ni svoju prvu pričest, ali ćuti potrebu da već jednom popuni tu prazninu svoga života.

— Ali shvaćaš li ti veličinu i posljedice takvoga čina? — pitala ju je dalje Eva. To je svakako ozbiljna stvar . . . a naj-

važnije je pri tom, da se treba ispovijediti. Dakle misliš li ti ozbiljno na svoju prvu pričest?

— Svakako!

— Dobro, ja ću već sve urediti sa gosp. župnikom... pa i ja ću se s tobom zajedno pričestiti!

Sutradan župnik je već bio o svemu obaviješten. Sve mu je to izgledalo ispočetka zagonetno. Sam se je ponudio da će Leonu poučiti u kršćanskom nauku, koliko je već potrebno da primi prvu sv. pričest. Izjavu pak njezine prijateljice, da će se i ona ispovijediti i pričestititi nije znao da li bi shvatio za šalu ili za zbilju. Izgledalo mu je to nemoguće. Ali kad ga ona sve više uvjeravala da ona to najozbilnije misli, reče joj:

— Ali znajte, nemam ja sve potrebite vlasti, što bi moglo trebati kod Vašeg odriješenja, zato treba da se prije obratim na biskupa. — I on zbilja pisa na biskupski ordinarijat.

Nakon nekoliko dana dobije odgovor s opaskom biskupova zamjenika: „Dajem Vam svu potrebitu vlast. Vi ste uistinu započeli krasno djelo. Nastojte da ga sretno privedete k svrsi".

Nakon nekoliko dana Eva Lavallière klečala je pred seoskim župnikom i primila je sv. pričest nakon više od dvadeset godina. To je bilo 19. lipnja 1917.

„Nikada ne ću zaboraviti toga događaja — pripovijedao je kašnje župnik, — primivši sv. pričest Eva Lavallière sva se je tresla od plača. Bojao sam se da ne padne u nesvijest".

Božja je milost učinila svoje i mi ljudi nazivamo to čudom. Ali ta ista božja milost i dovršit će svoje djelo. Vjernici će u svemu tome gledati izvanredno božje djelovanje, dok će nevjernicima ostati to obraćenje uvijek jedna neriješena zagonetka.

4. Na putu k visinama.

Župljani malenog sela Chanceaux znali su već štošta iz života dviju gospođa, koje su bile na ljetnikovanju kod njih. Znali su da su one od onih, kojih se ne viđa u crkvi, pa su se ne malo začudili kad su ih u nedjelju vidjeli u crkvi kod sv. mise.

Njihovo je začuđenje bilo još i veće, kad su ih vidjeli gdje svaki dan bez obzira na vrijeme i udaljenost puta od tri kilometra dolaze u crkvu na misu preko koje se još i pričešćuju. Mnogi su se ispočetka i sablažnjivali na tome. Ali Eva Lavallière znala je da bez euharistijske pomoći ne će moći ustrajati u svojoj odluci i ona se nije obazirala na ništa. — Njezin put prema visinama kršćanskog savršenstva započeo je i imao dovršiti u samom mističnom sjedinjenju s Bogom.

Na kazalište nije htjela više ni misliti. Kad se to pročulo u Parizu, nitko to nije ozbiljno ni shvaćao. Mislili ljudi da je to sve upriličeno da se pobudi neka senzacija. Ali kad se iza ljeta otvorila kazališta i bili najavljeni programi, ime Eve Lavallière nije nigdje stajalo. Sad se cijela stvar počela ozbiljnije shvaćati. Prijatelji, štovatelji, upravitelji kazališta sve su poduzimali da je odvrate od nauma. Impresarij njezinog putovanja po Americi počeo se i sudom prijetiti.

Eva Lavallière ostala je nepokolebiva. Brojna pisma, što su joj svagdano stizali nije naprosto ni otvorala. Po novinama pisalo se razne komentare, od kojih neki su se bolno dojimali bivše glumice, jer se tu iznašali razni detalji njezinog života koji nijesu bili ni malo u skladu sa kršćanskim moralom.

Ona je sve to ustrpljivo snosila i prikazivala Bogu kao zadovoljštinu za svoj prijašnji griješni život.

Najveće je pitanje bilo sada za nju, gdje da postavi oltar na kome će se posve Bogu žrtvovati. Pričini joj se, da bi zato bilo najzgodnije da stupi u samostan. Pokuša na više mjesta ali bez uspjeha. Pred njom, pred kojom su se natrag nekoliko mjeseci otvarala svaka vrata u Parizu i Londonu, sada ne će da se otvore ni najprostija samostanska vrata! — Bilo joj je teško, ali je shvaćala i razlog. Njeno vanbračno dijete bilo je glavni uzrok. I po savjetu svoga ispovjednika odluči da trpi uz dijete, ne bi li ga obratila na pravi put.

Njezino već dvadesetgodišnje dijete živjelo je u Vogezima u bogatoj vili svoga oca. Majka je znala da je dijete u zlu pošlo njezinim putem, nadala se je ipak da će svojim sada uzornim, pokorničkim životom bar u nečem uplivisati na nj.

Došla je k svome djetetu, i na svoju veliku žalost opazi da je njezino dijete ogreznulo već u posvemašnju pokvarenost. Molila, zaklinjala, činila pokornička djela, ali sve bilo uzaludno. Njezina prisutnost u vili počela se u svijetu slabo tumačiti; ljudima to počelo biti na sablazan i ona bi prisiljena u svojoj savjesti da ostavi dijete božjom milosrgju i da otputuje.

Povratila se je u Paris.

Novinari doznali za njezin dolazak i eto ponovno svakojakih vijesti i tumačenja. — Međutim ona je došla u Paris da

proda svoju vilu kao i sve svoje nakite, pa da je više ništa ne priteže za ovaj svijet. Kupci videći njezinu žurbu, iskoriste priliku te je možda tek polovicu vrijednosti dobila. Žao joj ipak nije bilo. Kao sve drugo zemaljsko tako i novac počeo je gubiti vrijednost u njezinim očima.

Kad je mogla da ostavi Paris, odahnula je. U svojoj bilježnisi pisala je: „Rastavljam se od svega i ne gledam više natrag. Rastavljam se potpuno samosvijesna svoga čina kao i božje pomoći koju osjećam. Živim u neizrecivom nutarnjem veselju, kog mi nitko više ne će oduzeti".

Iz Pariza otputuje zajedno sa svojom prijateljicom Leonom u Lurd. Tamo je htjela da neko vrijeme proboravi pred nogama masabjelske Djevice. — To je bilo u listopadu 1917.

Slijedi.

TRAŽIMO POMAGAČE.

Na svijetu ima dosta dobra, ali zlo preotimlje mah. Rusija, Meksiko, Turska odviše jasno pokazuju kuda srlja čovječanstvo prepušteno svojoj oholosti. U drugim državama ne radi se tako očito, ali se pripravlja tlo i za otvorenu protuvjersku borbu.

Bog istina upravlja svijetom i može da pomrsi sve račune bezbožnika, ali Bog može pripustiti čovjeka i njegovom mahnitanju, da kazni njegovu oholost.

Crkva, čuvarica istine i dobra na svijetu, sve se više okuplja oko izvora svega vrhunaravnoga na svijetu oko presv. Euharistije. Megjunarodni, pa nebrojeni narodni i mjesni euhar. sastanci to nam dokazuju. — Raspaliti u srcima vjernika euharistijski žar i time očuvati ih od pogubnog upliva bezbožnog svijeta, to je svrha i cilj kod promicanja euharistijskih pobožnosti i priredaba.

Kad đavao sa svojim pomagačima podvostručuje nastojanje za širenjem zla na svijetu, dužnost je svih vjernika da i oni podvostruče svoj rad zajedno sa Crkvom.

Naš je Glasnik u službi nastojanja Crkve da se rasplamti euhar. oganj u našem narodu pa da u blizini toga ognja naš narod može biti sretan, a pojedinci da postignu svoj vječni cilj. — Naš bi zato Glasnik morao doprijeti i do najzabitnijih mjesta pa i u većinu kuća. — Dobri da ga čitaju i da se utvrde u dobru promatrajući veliku božju ljubav prema nama, kako nam je to očitovao u Euharistiji. A mlaki i zalutali da se približe izvoru svake milosti.

Za sve ovo Glasnik treba pomagača. Ima lijepi broj plemenitih i euharistijskih duša, koje rade na poljepšavanju i širenju našeg Glasnika, — nek je svima hvala i plata od Boga! — Ali mi bismo trebali još mnogo i drugih a ovakovih euharistijskih duša.

Sve prave euharistijske duše pozivljemo da nam se pridruže, da zajedno s nama šire Euharistijski Glasnik u svojoj okolini i tako da rade na euharistijskom preporodu našeg naroda.

IZ NAŠEG POKRETA

Euharistijska društva polako se šire megju našim narodom. Osobito se širi lijepo društvo Pravih Isusovih Ljubitelja-ca. Izmegju ostalih što su nam se javiji navadjamo slijedeće:

Mala Subotica-Orahovica 2 januara 1934

Upravi Euharistijskog Glasnika — Dubrovnik.

Molim da upišete slijedeće osobe u društvo Pravih Isusovih Ljubitelja-ca. Prilažem kao milodar dinara 10.— za upisnice koje sam već i primila. Hvaljen Isus!

Juras Terezija.

Vrlika 7 januara 1934

Časnoj Upravi Euharistijskog Glasnika — Dubrovnik.

Izvolite mi što prije poslati 50 (pedeset) upisnica za Svagdanje Klanjanje. Unaprijed zahvaljujući bilježim se sa štovanjem

Fra Petar, kapelan.

Velečasni Oče! Maribor 8 januara 1934

Molim izvolite mi poslati 120 komada upisnica za društvo pravih Isusovih Ljubitelja-ca. Imena učenica, koje su nanovo pristupile poslaću u najkraće vrijeme. Odličnim poštovanjem

S. M. Eleonora, školska sestra.

Otok, kod Sinja 11 januara 1934

Upravi Euharistijskog Glasnika — Dubrovnih.

Molim Vas najljepše da mi pošaljete 20 komada upisnica za Podvornike-ce Presv. Sakramenta. Imena osoba upisanih u društvo Pravih Isusovih Ljubitelja-ca poslaću Vam naknadno.

Sa odličnim poštovanjem i bratskim pozdravom

fr. Petar Glavaš, župnik.

Velečasni Oče! Zagreb 30 januara 1934

Slijedeće osobe (14 na broju) žele da ih upišete u društvo Pravih Isusovih Ljubitelja-ca i da im pošaljete što prije moguće popunjene upisnice. Unaprijed zahvaljujući Starčević Lovro.

Velečasni Oče! Maribor 30 januara 1934

Šaljem Vam imena nanovo upisanih učenica (121 na broju) i najljepše zahvaljujem na upisnicama.

Najdubljim poštovanjem s. M. Eleonora, školska sestra.

Veleučeni gospodine! Zagreb 6 februara 1934

Šaljem maleni sakupljeni darak za poslane mi upisnice za društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca).

Sve neka bude na veću slavu našeg predobrog Spasitelja!

Vujnović Matilda.

Velečasni Oče!

Sljedeći bi se želili upisati u pobožno društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca). Molim da ih upišete i da im pošaljete popunjene upisnice. S poštovanjem Agoston Nikola, kapelan.

Velečasni Oče! Žednik 23 februara 1933.

Molim Vas uvrstite slijedeće osobe (23 na broju) u pobožno društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca).

Uz bratski pozdrav Župski ured.

Upravi Euharistijskog Glasnika. Žednik 20 marta 1933.

Molim Vas da uvrstite slijedeće osobe (12 na broju) u društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca). Uz pozdrav u Kristu. Križanović vl. r.

Upravi Euharistijskog Glasnika. Rasopasno 2 maja 1934.

Molim, pošaljite na ovaj naslov 10 upisnica za Podvornike (-ce) Presvetog Sakramenta. Andrija Mavrinac, dušobrižnik.

Poštovano Uredništvo! Žednik 24 maja 1934.

Dole navedene 23 osobe žele da ih upišete u društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca) i da im pošaljete što prije moguće popunjene upisnice. Odani u Kristu. Gabrić Franjo.

Prečasni Oče! Zagreb 1 juna 1934.

Izvolite upisati u pobožno društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca) slijedeće osobe. (8 na broju).

Preporučam se u Vaše pobožne molitve. S. Paskalija milosrdnica.

Velečasni Upravitelju! Žednik 3 juna 1934.

Molim Vas da slijedeće osobe uvrstite u društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca). Sa štovanjem Župski ured.

Upravi Euharistijskog Glasnika. Žednik 26 juna 1934.

Upišite i slijedeće osobe u (23 na broju) u društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca). Vaš u Isusu Gabrić Franjo.

Velečasni Oče! Šibenik 18 oktobra 1934.

Molim izvolite uvrstiti u pobožno društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (ca) ovo 40 osoba. Očekujem što prije njihove upisnice.

Sa veleštovanjem u Kristu s. Hozana Peran.

Veleučeni gospodine! Zagreb 27 novembra 1934.

Lijepo molim da mi za ovu svotu (dinara 50) izvolite poslati upisnica za Prave Isusove Ljubitelje (-ce) sa Vašim velevrijednim potpisom. Sa veleštovanjem Vujnović Matilda.

Cjenjena upravo! Sinj 29 novembra. 1934.

Evo Vam šaljem dinara 100— da mi pošaljete za društvo Malih Podvornika (-ca) društvenih medalja. Molim nekoliko, ako je moguće, badava. Ujedno pošaljite i 100 upisnica za isto društvo.

Vaš odani u Kristu O. fr. Joakin Friganović.

Mnogopoštovani Oče Uredniče! Žednik 27 novembra 1934.

Izvolite doli navedene 22 osobe upisati u društvo Pravih Isusovih Ljubitelja (-ca) i pošaljite im popunjene upisnice. Gabrić Franjo.

Ovim molimo velečasnu gospodu Župnike, kapelane i uopće sve dobre duše koje bi željele da se zauzmu za širenje euharistijskih društava neka se na nas obrate za informacije koje ćemo svakomu najpripravnije dati. Ne bi smjelo biti niti jednog samog sele ni župe u kojima nema euharistijskih društava a osobito Pravih Ljubitelja.

Radimo za proširenje pobožnosti prema **Utamničeniku naših oltara.** *— Preporučamo Veleč. Dušobrižnicima kao i svim ljubiteljima euhar. Spasitelja, da se zauzmu i za glasilo euhar. Društva, a to je naš Glasnik, kome je jedina svrha da promiče i širi euhar. pobožnosti kao i što veće štovanje presv. Euharistije megju našim narodom.*

PO KATOLIČKOM SVIJETU.

Naši prošlogodišnji euhar. kongresi. — 10 siječnja o. g. održao je po svom običaju stalni odbor za euhar. kongrese u Jugoslaviji svoj godišnji sastanak. Svrha je sastanka da se vidi što se je uradilo u prošloj godini i što se ima uraditi u nastajućoj. Predsjedao je predsjednik permanentnog odbora krčki biskup; bila su prisutna još dva biskupa te izaslanici svih drugih biskupija. Raspravljalo se je je o ovogodišnjem narodnom kongresu u Ljubljani čije priprave lijepo napreduju. Dalje slijedili su izvještaji iz pojedinih biskupija iz kojih se razabire kako su se držali razni manji i veći kongresi sa lijepim uspjehom. Od tih su napose spomena vrijedni: U *Vel. Bečkereku* za Banat, na kojem je prisustvovalo do 50.000 vjernika. *U Mariboru* za tamošnju biskupiju sa više od 40.000 hodočasnika. *U Orebiću* za ondašnji dekanat ali su sudjelovali vjernici iz cijele dubrovačke biskupije, na broju oko 15.000 U *Vrbovskoj* za otok Hvar i Brač, sa 10.000 hodočasnika. U *Drežniku* za Hrvatsko Primorje sa 8.000 učesnika. U *Virovitici* za ondašnji dekanat sa 10.000 vjernika. U *Letnici* za skopljansku biskupiju sa 7.000 hodočasnika. U *Vrbniku* za ot. Krk sa 6000 učesnika. U *Kraljevoj Sutjesci* (u Bosni) za tamošnji dekanat sa 6000 učesnika. U svim ovim spomenutim mjestima sudjelovalo je dakle do 160000 vjernika. Ovdje se ne spominju manje priredbe sa 2—3000 učesnika. Na svim je ovim kongresima bilo mnogo pričesti; a svi su i protekli u potpunom redu. — Dalje se je na ovom sastanku raspravljalo o što dubljeme uhar. preporodu našeg naroda, a osobito što se tiče omladine.

Budući megjunar. euhar. kongres — imao se je držati u prosincu 1936 u Manili u glavnom gradu Filipina. Na predlog tamošnjeg nadbiskupa vrijeme se je kongresa pomaknulo u veljaču 1937. Ovo je promaknuće uslijedilo s razloga da evropejci i amerikanci koji će sudjelovati na kongresu uzmognu božićne blagdane provesti kod svojih kuća.

Sjevero američki euhar. kongres. — U Sjev. Americi održano je više euhar. kongresa za pojedine predjele i biskupije uz nekoliko i megjunarodnih. Ove godine prema zaključku episkopata održati će se prvi narodni euhar. kongres za cijelu Sjev. Ameriku. Kongres će se održati u Clevelandu.

Prijatelji katoličkog Meksika — pod ovim imenom nastao je savez većinom mladih ljudi u sjevero-američkoj pokrajini Indiani sa svrhom de izmoli od Boga mir katolicima u Meksiku. Uprava ovog saveza zatražila je od svakog člana da od 12 prosinca — blagdana Gospe od Gvadalupe i zaštitnice Meksika — za godinu dana uzdrži se od alkohola, pušenja, pohagjanja kina i kazališta i sve ovo da namjeni kao žrtvu Bogu za mir u Meksiku; i ako do 12 XII 1935 ne zavlada mir u Meksiku da će se preuzeti nove žrtve. Kroz kratko vrijeme savez je primio sa svih strana izjave da se žrtve primaju a to je dalo povoda da se je prijavio veliki broj novih članova iz cijele Sjeverne Amerike. Ima dosta i protestanata.

Najstariji biskup. — Početkom ove godine umro je u Novoj Zelandiji nadbiskup Redvud u 95. godini života. Isti je bio posvećen za svećenika pred 71 godinu, a pred 61 za biskupa od kojih je 48 godina proveo kao nadbiskup Ovako dugo biskupovanje ne pamti crkvena povijest. — Kao biskup dolazio je u Rim 21 put pred pet različitih papa. Zadnji je put bio u Evropi pred dvije godine na megjunarodnom euhar. kongresu u Dublinu.

Najveće crkve. — U crkvi sv. Petra u Rimu može stajati 54.000 vjernika, u milanskoj katedrali 37.000, u pariškoj katedrali 21.000, u pizanskoj stolnici 13.000, u crkvi sv. Marka u Mlecima 7.000. Katedrala što se gradi u Liverpulu (u Engleskoj) biće nešto manja od crkve sv. Petra.

Katolici u sjevero-evropskim zemljama. — U XVII vijeku Luterova pseudo-reformacija posve je poplavila zemlje na sjeveru Evrope. Tamošnji vladari pristali su uz protestantizam pa su na tu prisilili i sve svoje podanike. Tek u XVIII. vijeku bilo je dopušteno ispovijedanje katoličke vjere i to samo strancima, a tek god. 1873. i domaćima. — Obraćenja na kat. vjeru veoma su rijetka jer još uvjek vladaju premnoge predrasude proti kat. crkvi, što ih je protestantizam proširio i još uvijek uzdržava.

Danas ima u Švedskoj koja broji 6 milijuna stanovnika samo 4000 katolika, koji su podijeljeni u 10 župa sa 21 svećenikom od kojih su dvojica Švegjani. — U Norveškoj tek god. 1883. postalo je ispovjedanje kat. vjere slobodno, ima 3000 katolika sa 42 svećenika od kojih 5 domaćih. — U Danskoj na 3,500.000 stanovnika ima 25.000 katolika sa 90 svećenika. — U Finskoj ima 1700 katolika sa 8 svećenika, od kojih 2 domaća.

Franjevački general — prečasni otac Leonardo Bello, došao je u Lurd da se sa starim ratnicima (100.000) pokloni Kraljici Mira i zamoli je za mir u svijetu.

ŠIRITELJI EUHAR. GLASNIKA. Tko nam pošalje tri nove pretplate za Euh. Glasnik, šaljemo mu na dar lijepu knjižicu POSLJEDNJE RIJEČI SV. TEREZIJE.

FILIJALA POŠTANSKE ŠTEDIONICE U ZAGREBU.

PRIZNANICA

Popunjava uplatilac.

na iznos od ________________ Din. _____ p.

slovima Dinara

uplaćen danas
na ček. račun br. **36.116**
Ime vlasnika ček. računa:

Družba sv. Petra Klavera za afričke misije i oslobođenje robova, Zagreb.

Uplatni br. po dnevniku ____________

Naplaćena taksa Din. ______ p. ______

____
Potpis službenika

Obr. Š. br. 106 „Uplatnica".

FILIJALA POŠTANSKE ŠTEDIONICE U ZAGREBU.

IZVJEŠTAJ

vlasniku čekovnog računa

Popunjava uplatilac.

Iznos od ________________ Din. _____ p.

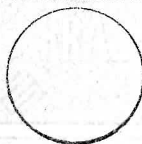
uplatio je

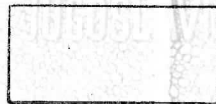
Ime uplatioca ________________________

u korist ček. računa br.
36.116

Družba sv. Petra Klavera za afričke misije i oslobođenje robova, Zagreb.

Dana ________________________

FIL. POŠTANSKE ŠTEDIONICE U ZAGREBU.

TEMELJNICA

za knjiženje

Popunjava uplatilac.

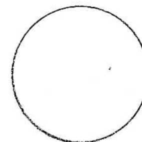
Iznos od ____________ Din. _____ p.

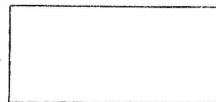
uplatio je ________________________

na ček. račun br. **36.116**

Dana ________________________

Uplatni br. po dnevniku ____________

Ovaj dio ostaje kod Štedionice i na njemu se ne vrše saopćenja vlasniku čekovnog računa.

Prostor za saopćenja vlasniku računa.

Ovom čekovnom uplatnicom može izvršiti uplatu na blagajnicama Poštanske štedionice ili njenih filijala ili na svima poštama u Kraljevini Jugoslaviji svako lice do neograničene svote i bez dokaza istovjetnosti.

Popunjavanje uplatnice vrši sam uplatilac i to ili rukom (samo mastilom), ili štampanjem ili pisaćom mašinom. Priznanicu potvrđuje blagajnica Poštanske štedionice ili pošta i vraća je uplatiocu. Datum na uplatnici mora odgovarati danu uplate.

Priznanica je potpun dokaz izvršene uplate za račun vlasnika čekovnog računa, kad je snabdjevena uplatnim brojem, potpisom ovlaštenog službenika pošte ili Poštanske štedionice i otiskom žiga.

Nejasno popunjene, poderane, uprljane, ispravljene ili brisane čekovne uplatnice pošte ne smiju primati.

DON BOSKO.

Ovaj jednostavni naslov nosi knjiga od 314 str. što su je nedavno izdali OO. Salezijanci u Zagrebu prigodom svečane proslave proglašenja svecem njihovog Utemeljitelja Sv. Ivana Boska. — Knjiga je prevod glasovitog životopisa Sveca od francuza Lemoyne. Knjiga majstorski riše razne zgode iz života velikoga i modernog Uzgojitelja Sveca, te se čita kao najzabavnije štivo. Suvišna je svaka preporuka ove knjige, dosta je kazati o njoj, da kad je čovjek uzme u ruke ne ostavlja je dok je svu ne pročita.

Cijena je minimalna prema opsegu t. j. broširana stoji 40 D. uvezana 50 D. Naručuje se na naslov: *Uprava Salezijanskog suradništva. — Zagreb. — Vlaška ul. 38.*
